

Duhul Sfânt

Duhul Sfânt

„Un alt Mîngîietor!" (Ioan 14.24)

Dați-mi voie să vă întreb cum tratați acest oaspete divin? - Vorbesc cu mult respect despre această prezență a lui Dumnezeu. - De cîte ori, în cursul unei zile, gîndiți la faptul că trupul vostru este Templul Duhului Sfînt? Dacă odată, căpetenia țării în care locuim ar veni pentru cîteva zile să locuiască sub acoperămîntul nostru, prezența sa ar concentra, desigur, toate gîndurile noastre. Este la fel și cu Duhul Sfînt care locuiește în noi? Adeseori nu ne gîndim la El; dar ne vom aminti de El, dacă facem toate lucrurile în așa fel încît să-I placă Domnului.

Prezența Duhului răstignește egoismul și ne eliberează de preocuparea cu noi înșine, pe calea pe care mergem, pentru că El ne umple de un singur subiect: Isus Hristos.

Acolo unde sfîrșește viața firii pămîntești, începe cea a Duhului și, în mod practic, în măsura în care firea pămîntească este ținută ca moartă, avem puterea de a arăta viața Duhului.

A avea Duhul Sfînt este un lucru; a fi însă plin de Duhul Sfînt este un alt lucru. Cînd El este singurul izvor al gîndurilor mele, atunci sînt „plin de Duhul" (Efeseni 5.19). Dacă El a luat în stăpînire inima mea, eu am putere să fac să tacă ceea ce nu este de la Dumnezeu, să-mi păzesc sufletul de rău și să mă las condus de El în toate faptele vieții mele și în purtarea mea.

Adesea am nevoie de muștrare, dar firea păcătoasă nu poate să facă observații firii mele păcătoase; și ea nu se va supune nici firii păcătoase a altuia; dar, dacă merg într-adevăr în puterea Duhului, voi avea autoritatea lui Dumnezeu pe măsura mea și Satan va trebui să cedeze Duhului Sfînt.

Dacă cineva vorbește în adunare și de obicei lucrarea sa nu zidește, cred că trebuie oprit. Niciodată n-am putut să înțeleg că Adunarea lui Dumnezeu ar putea fi locul unde firea păcătoasă ar fi liberă să lucreze, fără a fi înfrîntă; este o nebunie să gîndești că așa ar trebui să fie. Doresc ca cea mai deplină libertate să fie dată Duhului Sfînt, dar nici una firii păcătoase.

Duhul se revarsă ca niște „rîuri de apă vie" din sufletul aceuia în care locuiește și plinătatea lui curge spre tot ce îl înconjoară, fie că în jur este un pămînt bun, fie că este un nisip uscat; dar, oricum, felul de a fi și puterea Duhului se manifestă printr-o țîșnire fără încetare.

Noi ar trebui să fim în stare să-i reducem la tăcere pe toți vrăjmașii, nu prin priceperea, prin inte-ligența sau prin cunoștințele omenești, ci în puterea Duhului. Dacă alții nu cred în Cuvîntul lui Dumnezeu, eu nu vreau să părăsesc sabia Duhului, pentru că ei îi nesocotesc tăișul. Eu știu că el este pătrunzător ca o sabie cu două tăișuri și pentru aceasta, mă servesc de el.

Cînd un om este plin de Duhul lui Dumnezeu, care-i dă putere adevărului din inima lui și claritate vederii sale morale, puterea ademenitoare a vrăjmașului tulbură imaginația. Oricît de nesupus ar fi el în ceea ce privește adevărul, lui îi place supranaturalul, dar îi lipsește puterea sfîntă de a deosebi lucrurile, pentru că este străin de sfințenia și de caracterul lui Dumnezeu: el nu are stabilitatea unui suflet care are cunoștința lui Dumnezeu ca pe o comoară a sa, a unui suflet care știe că are totul în El și nu are nevoie de alte minuni!